

Arrest

nr. 260 762 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 mei 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend

verzoek)", waarbij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekster is een Georgisch staatsburger afkomstig uit Tbilisi. In 1995 of 1996 betrapte haar broer V. één van zijn kennissen, D. M., op het verkrachten van haar schoonzus en stak hem ter plaatse dood. Kort nadien vluchtte verzoekster haar broer samen met zijn echtgenote naar Oekraïne. Sinds het incident werd verzoeksters familie lastiggevallen, onder druk gezet en bedreigd door de familie van het slachtoffer. In 1999 kwam verzoekster naar België en diende er een eerste asielaanvraag in op 31 maart 1999. Op 4 augustus 1999 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Na haar verblijf in België wilde verzoekster naar Duitsland reizen, maar zij werd in Nederland aan de grens opgepakt en na enkele weken naar Georgië gerepatrieerd. Begin jaren 2000 werd verzoeksters broer in Oekraïne opgepakt en uitgeleverd aan Georgië, waar hij berecht werd. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Beide partijen gingen in beroep tegen de uitspraak, waarna haar broer veroordeeld werd tot een zwaardere gevangenisstraf. Verzoeksters broer kwam vrij uit de gevangenis nadat hij het laatste jaar van zijn straf amnestie kreeg. Hij keerde meteen terug naar Oekraïne waar hij in 2014 overleed. Sedertdien zijn de bedreigingen van de familie van de overleden D. opnieuw toegenomen. Verzoekster en haar familieleden werden meermaals bedreigd. In maart 2019 reisde verzoekster met haar twee dochters, M. D. en A. T., naar België waar zij op 21 maart 2019 een volgend verzoek tot internationale bescherming indiende. Verzoeksters meerderjarige dochter M. diende toen een eerste verzoek in. Op 24 juli 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal hun verzoek kennelijk ongegrond. Het door verzoekster ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 19 februari 2020 verworpen bij arrest met nummer 232 846.

Verzoeksters minderjarige zoon D. L. kwam begin 2020 naar België. Haar dochter M. diende op 27 augustus 2020 een volgend verzoek in. Op 29 oktober 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal dit verzoek niet-ontvankelijk. Het beroep ingediend door verzoeksters dochter is gekend bij de Raad onder het rolnummer 253 643.

Op 18 november 2020 diende verzoekster huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaart dat hun leven in Georgië in gevaar is. Zij worden er bedreigd door de familie van M. Verzoeksters dochter heeft er bedreigingen gekregen en heeft een kopie van dit bericht naar de advocaat gestuurd. Er stond in dat als zij terugkeren naar Georgië ze hen iets zullen aandoen. Verzoekster heeft van een kennis vernomen dat de familie van plan was om haar zoon naar Ossetië te ontvoeren vanwaar ze afkomstig zijn. De familie heeft gezegd dat ze de kinderen zullen vermoorden. Verzoekster heeft geen nieuwe documenten maar verwijst naar de gerechtsdocumenten die in het dossier van haar dochter zitten en naar gerechtsdocumenten die zij voorlegde tijdens haar eerste aanvraag.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift.

Verzoekster toont overigens ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

4.2. Verzoekster betoogt vervolgens dat zij het oneens is met de redenen waarom haar verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd en dat zij daarom bijkomende verklaringen aflegde. Zij stelt dat zij erop wees dat haar leven in Georgië in gevaar is omdat ze worden bedreigd door de familie van M. en haar dochter er bedreigingen heeft verkregen, waarbij een bericht werd ontvangen dat haar bij hun terugkeer naar Georgië iets zou overkomen. Verzoekster zet verder uiteen dat zij via een kennis heeft vernomen dat de familie van plan was om haar zoon naar Ossetië te ontvoeren vanwaar ze afkomstig zijn en dat de familie daarbij heeft gesteld dat ze haar kinderen zouden vermoorden. Zij is de mening toegedaan dat de mogelijkheid moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die zij bijbrengt, en dat deze informatie en documenten vooreerst afzonderlijk dienen beoordeeld te worden alvorens kan worden gesteld dat niets kan worden gewijzigd aan de voorafgaandelijke vaststellingen en er geen afbreuk kan worden gedaan aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing echter wel degelijk op pertinente wijze aangeeft: "In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS kennelijk ongegrond werd bevonden omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt."

Gelet op het feit dat het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming van verzoekster werd verworpen, moet deze inderdaad als vaststaand worden beschouwd. Zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, kan verzoekster onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden.

De Raad benadrukt in dit kader, en waar verzoekster betoogt dat zij de mogelijkheid moet hebben om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen door het bijbrengen van nieuwe verklaringen en documenten en dat deze informatie en documenten vooreerst afzonderlijk moeten beoordeeld worden, dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De commissaris-generaal stelt echter vast dat verzoekster in het kader van haar huidig verzoek geen dergelijke elementen aanbrengt. Zo stelt de commissaris-generaal met verwijzing naar verzoeksters verklaringen vast dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorig verzoek heeft uiteengezet, met name de aanhoudende bedreiging door de familie van D. M. die in de jaren '90 door verzoeksters broer werd gedood. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij met verwijzing naar het vastgestelde fundamentele gebrek aan geloofwaardigheid in het kader van het vorige verzoek stelt dat het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is afbreuk te kunnen doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat verzoekster verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar asioldossier.

De commissaris-generaal zet vervolgens uiteen dat wat betreft de verwijzing van verzoekster naar gerechtsdocumenten die zij reeds heeft voorgelegd, uit haar administratief dossier blijkt dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die verband houden met haar overleden broer. Hij stelt dat de Raad reeds oordeelde dat de strafrechtelijke feiten begaan door, en de vervolging en veroordeling van de broer van verzoekster in Georgië ter zake niet in twijfel werden getrokken, maar dat zij niet aannemelijk of geloofwaardig maakte dat zij zelf persoonlijk in het kader/omwille van de daden van haar broer in Georgië zou worden gevisieerd en bedreigd, laat staan dat zij er een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat met betrekking tot de verwijzing naar de gerechtsdocumenten die zich in het dossier van haar dochter bevinden, blijkt dat dit chatberichten betreffen waarin zij werd bedreigd. Hij geeft hierbij aan dat in het kader van het tweede verzoek van verzoeksters dochter werd opgemerkt dat dergelijke berichten uiterst eenvoudig manipuleerbaar zijn en de authenticiteit ervan op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De commissaris-generaal besluit dat bijgevolg de bewijswaarde van dergelijke stukken bijzonder relatief is en dat deze op zich niet van aard zijn om afbreuk te kunnen doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas. De commissaris-generaal voegt nog toe dat noch verzoekster, noch haar dochter een kopie van deze berichten aan de bevoegde instanties heeft voorgelegd en dat dergelijk gedrag duidt op een gebrek aan interesse dat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door hen verklaarde vervolgingsvrees.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster op uitgebreide wijze tracht voor te houden doorheen haar betoog in haar verzoekschrift, wel degelijk een afdoende en geïndividualiseerd onderzoek heeft gevoerd naar de door haar nieuw bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard en dat de redenen die hiertoe hebben geleid worden aangegeven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van haar verklaringen en het op algemene wijze uiten van haar ongenoegen, doch zij gaat in wezen niet in concreto in op deze vaststellingen, minstens slaagt zij er niet in hieraan afbreuk te doen.

Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

De Raad besluit dat verzoekster slechts een algemeen herhalend betoog voert en in wezen slechts aangeeft een andere mening te zijn toegedaan. Zij slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

4.3. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens lijkt te beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.4. Waar verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking, voert de verzoekende partij aan dat in de beschikking niet werd ingegaan op een aantal belangrijke elementen, met name de redelijke termijn en de aangevoerde schending van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, en de vaststelling dat zij niet werd gehoord.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt dat in de beschikking niet zou zijn ingegaan op de redelijke termijn en de aangevoerde schending van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op de volgende gronden van voormelde beschikking waaruit het tegendeel blijkt:

"4.1. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift.

Verzoekster toont overigens ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

De Raad benadrukt dat de wet geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn verbindt en beklemt tevens: *“Verzoekster toont overigens ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.”* De verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet en van de redelijke termijn dan ook niet aannemelijk.

4.2. Betreffende het standpunt van de verzoekende partij ter terechtzitting dat in de beschikking niet werd ingegaan op de vaststelling dat zij niet werd gehoord, blijkt eveneens het tegendeel uit voormelde beschikking en meer bepaald uit volgende grond:

“Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.”

De verzoekende partij gaat met haar betoog en algemene kritiek ter terechtzitting dan ook geheel voorbij aan de in de beschikking aangevoerde gronden, laat staan dat zij erin slaagt hier een ander licht op te werpen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS